

22.11. se mi v Plzeňském klubu HiFi převrátil žebříček životních priorit. Naše Šantré přijelo na pozvání místní Strašlivé podívané. Přiznám se bez mučení, byl jsem trochu předpojatý. O kapele jsem z doslechu věděl, že dělá muziku s „historizujícími prvky“ a to stačilo k tomu, abych si ve své naivitě tuto kapelu už dopředu zašuplíkoval jako jednu z těch, které omílají pořád dokola nápěvy a slogany desetkrát vytěžené. Klíč je jenom jeden. A protože navíc tahle muzika není můj šálek kávy, jel jsem do Plzně spíše s vidinou, že to bude zase viceméně zdvořilostní setkání...no co si budeme namlouvat.

To co se ale na mě vyvalilo z pódia, mne naprosto uzemnilo. Kapela už ve svém úvodním 4-písňovém bloku předvedla takový drajv, že leckterá bigbítárna je proti tomu včerejší čajíček z motolské nemocnice. A nejinak tomu bylo i po skončení našeho šantrobloku, když strašlivka uzavírala koncert. To se pak ukázaly i další polohy, kterých je kapela schopna. A všechny mají společný základ - bezvadně šlapající muziku a převědčivé výkony muzikantů. Kytaristé Petr Merxbauer, Tomáš Píža, baskytarista Čenda Fiala, hobojistka Iva Nováková a houslistka Bětko Hladečková tvoří v podstatě úspornou, ale přitom skvěle proaranžovanou muziku. Hoboj s houslemi zní naprosto úchvatně, Tomášova sólová kytara s přehledem a v klidu sóluje (nesmějte se - to není tak častý jev), doprovodka doprovází (to se taky zřídka vidí) a basa tvrdí muziku...Hoboj, flétny a housle se tím vším suverénně proplétají - co vám budu povídat.

Jakkoli má od jisté doby (kdy jsem to sám dělal) obavy s velkého množství „sólových“ nástrojů a z přeplácánosti aranžů, Strašlivka mi ukázala, že se to dá udělat k dobru věci... Podstatou je dobré muziky je - jako vždy - dobrá muzika. Tiché pasáže, kdy se zpívá o koňských očích a v jevišti měkne nejedno okoralé srdce, střídají s poctivě napsanými vypalovačkami s - tu a tam - zajímavě kostrbatými (v dobrém smyslu slova) harmoniemi. Došlo i na bluesově-swingovou pecku „Takový konec bych si přál“ Petra Merxbauera. Absolutní vrchol - naše Inka se ke mě otáčí a s naprosto kamenným výrazem ve tváři říká : „Tak takovouhle píseň mi napíšeš...“ Hmmm, dobře...no. A je zaděláno.

Kapitolou hodnou kliknutí myši a tudíž dalšího odstavce je zpěvačka Iva Valečková. Nevím jestli si toho je kapela vědoma, ale k výraznějšímu sólovému zpěvu se dostala až když jsem měl pocit, že už teda tu Strašlivku znám. A bác - další stupínek v mém žebříku praská a já koukám s otevřenou pusou --- Slova „...jenže dát muzice sám sebe je nutný...“ věřím zpěvačce Ivě Valečkové se vším všudy. Ona to totiž dělá.

Chápu, že je tu na malém prostoru směsnáno podezřele moc superlativů, ale když ono to fakt

Úžasná Strašlivka with The Šantré

Napsal uživatel Dušan Vainer
Úterý, 26 Listopad 2002 06:00

jinak nešlo... No dobře - tak tedy: občas je hudebně zajímavá sloka sražena poměrně banálním refénem. A někdy není rozumět textům v místech, kde Petr Mexbauer zpívá na spodní hranici svého rozsahu... Že mi to nebaštíte? No abych se přiznal, ani se vám nedivím...

Koncert byl jedním z řady koncertů seskupení Folkotoč (pozn. redakce)